

Homilies

MISSA TVE2

15-1-2017

Permeteu-me que dirigeixi especialment aquestes meves paraules de l'homilia a les persones ancianes i malaltes que tenen en la celebració que ofereix Televisió Espanyola en la seva segona cadena en català el goig de participar en la missa dominical. Molts de vosaltres teníeu el bon costum, après des de la vostra infantesa, de celebrar la missa cada diumenge en les vostres parròquies. Ara la televisió es converteix en la vostra «parròquia»; encara que, gràcies a Déu, també la vostra parròquia pròpia, per mitjà dels mossens, dels religiosos i de laics, us fa el bon servei de portar-vos la sagrada comunió, per alimentar-vos del Pa de vida eterna. Alguns, però, que no teníeu abans aquest costum, ara també experimenteu la bellesa i la pau que dona la celebració de la missa de cada diumenge. A tots la meva salutació ben cordial, com feia sant Pau: *Us desitjo la gràcia i la pau de Déu, el nostre Pare, i de Jesucrist, el Senyor.*

Avui en l'evangeli hem escoltat com Joan Baptista dona testimoniatge de qui és Jesús. I ho diu amb paraules ben clares. Diu de Jesús que és *l'Anyell de Déu que pren damunt seu el pecat del món*, i encara més clar: *Jesús és el Fill de Déu*. Vosaltres teniu el goig de ser cristians; el goig de creure en Jesús, Fill de Déu. Un goig que es fa agraïment, perquè, com apreníem en la catequesi, som cristians per la gràcia de Déu. La fe és un do de Déu i hem de ser agraïts. La fe cristiana, la fe en Jesús, la va rebre dels vostres pares i dels vostres avis; i, amb aquesta fe, us donaren el sentit de la vida. Quants records porteu en el cor de la fe dels vostres pares, dels vostres avis! Us convido a donar gràcies pels vostres pares i avis que us van donar el millor que tenien, la fe en Jesús; aquella fe en la qual volem viure sempre, la fe en la qual volem morir. Però no penso que erri molt en sospitar que els fills i els néts de molts de vosaltres no tenen, o almenys no viuen, la fe en Crist com la viviu vosaltres i les generacions anteriors. No sé què ens ha passat. Potser no hem sabut com transmetre prou bé la fe. O podem pensar també que els afalacs del món, que promet molt, però no dona res, sinó que ho

pren tot, els té una mica enganyats. Certament que són bones persones. Ho sé. Però a una persona sense conèixer i seguir Crist li manca molt. I és que en el cor de l'home sense Jesús hi ha un buit que mai no s'acaba d'omplir. Podem tenir tot i més del que el món pot donar, però sempre hi ha una pregunta en el fons del cor que resta sense resposta. El papa Francesc ho diu d'aquesta manera: «La joia de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús. Els qui es deixen salvar per ell són alliberats del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament. Amb Jesucrist sempre neix i reneix la joia» (EG, 1).

Què podem fer nosaltres? La primera cosa i de molt de valor és la pregària, acompanyada de l'oferiment dels sofriments. L'oració sempre arriba al cor de Déu. I encara més, si pot ser, la pregària dels pares i dels avis i dels germans per aquells als quals estem units pels vincles familiars. Mai no es perd ni una sola pregària ni una sola llàgrima vessada per aquells que estimem i per a qui volem el millor, i volem que es trobin amb Jesús. En aquest moment en què les forces són menys i l'activitat ha estat molt reduïda, la vostra pregària és de molt de bé per a l'Església, no en dubteu gens. La pregària d'intercessió, ens diu el Sant Pare, «és com "el llevat" en el si de la Trinitat. Podem dir que el cor de Déu es commou per la intercessió, però en realitat ell sempre ens guanya per mà, i el que possibilitem amb la nostra pregària d'intercessió és que el seu poder, el seu amor i la seva lleialtat es manifestin amb major nitidesa en el poble» (ibídem, 281). Pregar, sí, però també no perdre l'ocasió per a parlar de Jesús a tots, i molt especialment als més petits de casa. Poc els en parlaran altres i el que diu l'avi o l'àvia resta imprès molt endins del cor i, en el temps de Déu, donarà fruit.

A tots, però, ens ha d'arribar al més pregon del nostre cor la urgència missionera i evangelitzadora. Jesús és aquell al qual es refereix el profeta Isaïes, tal com hem escoltat: *The fet llum de tots els pobles perquè la meva salvació arribi d'un cap a l'altre de la terra*. Molts homes i dones de la nostra terra al llarg dels segles han escoltat en el seu cor la crida a ser portadors de Crist per tota la terra. Han estat els missioners i les missioneres, sacerdots, religiosos i laics que s'han convertit en ambaixadors de Crist, amb la paraula i el testimoniatge de caritat solidària. En aquests moments —ja ho hem dit moltes vegades— aquesta terra nostra, cada dia més, va prenent les característiques d'un país de missió: dades de bateigs, de casaments per l'Església, d'assistència a la missa dominical; de nombre de sacerdots i religiosos, de pares i alumnes que escullen la classe de religió a l'escola... Tot això no ens ha de fer caure en el pessimisme, que no

té res de cristià, sinó que ens ha de fer prendre consciència que tots, tots nosaltres, els qui creiem en Crist, hem de ser missioners. Tots hem de ser com Joan Baptista, els qui assenyalin als altres qui és Jesús. I això ho hem de fer amb la paraula clara i explícita i amb el testimoniatge dels qui lluiten per ser autèntics seguidors de Jesús. Aquells que malden per ser cada dia servidors dels altres, sembradors de perdó i misericòrdia, artesans de pau allà on són. Aquells que demanen al Senyor tenir uns ulls capaços de veure els qui són al seu costat i necessiten la paraula i el gest de tendresa i misericòrdia.

Una darrera cosa. Hem escoltat com sant Pau, en el començament de la seva primera carta als Corintis, expressa amb claredat el seu convenciment: *Pau, que per voler de Déu ha estat cridat a ser apòstol*. Ell no tenia cap dubte: havia estat cridat per Déu a ser apòstol de Crist, enviat a anunciar l'evangeli. Dic això perquè una necessitat de tots els bisbats amb seu a Catalunya és la manca de sacerdots, de mossens, per a servir degudament totes les parròquies i comunitats. Ben segur que molts ho noteu. Pocs mossens, i d'aquests, molts massa grans i, a més, amb moltes activitats a fer. Ja sabem que els sacerdots són insubstituïbles en allò que els és propi: la presència de Crist pastor enmig del seu poble. Si hi manquen els sacerdots, falta la celebració de l'Eucaristia, el perdó dels pecats en el sagrament de la penitència. Els sacerdots fan present el ministeri apostòlic de l'anunci de la fe i la celebració dels misteris de Crist.

No penso pas que el jovent dels nostres pobles i ciutats no sigui capaç de respondre amb generositat al Senyor. El cor del jove és capaç de somiar i d'acollir desitjos de lliurament a favor dels altres. El gran repte que tenim és com fer arribar la crida del Senyor al cor d'aquests joves. No hem de tenir por de treballar amb els infants i els joves. Hem d'anar a cercar-los en els seus llocs d'interès, en el temps de lleure. Necessitem veritables apòstols dels joves. I aquí tornem tots a tenir un paper importantíssim en la pregària. En l'evangeli trobem un manament de Jesús: *Hi ha molt a segar i pocs segadors. Demaneu a l'amo dels sembrats que envii més segadors a les seves messes*. L'Església que peregrina a Catalunya necessita aquests sembradors. Al qui és l'amo, a Déu nostre Senyor, li demanem aquest do de les vocacions sacerdotals, sabent que ell és el primer que sap que en tenim necessitat i ens les vol donar.

Celebrem, doncs, aquesta eucaristia amb una mirada ben oberta a tota l'Església i a tot el món, com el mateix Pau ens ha dit avui: *amb tots els qui pertot arreu invoquen el nom de Jesús*. Aquesta és la meravella de l'Església i de la missa: encara que sigui sol,

encara que siguem pocs o molts, estem units a tots els qui creuen en Crist estesos per tot el món. Encomanem-los i ens encomanem a la intercessió de santa Maria, Mare de l'Església. Que ella ens sigui, ara i sempre, auxili dels cristians. Així sigui.

ENTERRAMENT DE MN. JOSEP MARIA GRAU I PUJOLS

Basílica de Santa Maria - Igualada, 10-1-2017

Un sacerdot de Crist ens ha deixat. Després de quasi cinquanta-vuit anys de sacerdoci ministerial, Mn. Josep Maria Grau i Pujols ha estat cridat d'aquest món a participar de la festa de les noces eternes, de la festa de la vida eterna.

Mn. Josep Maria Grau, tot i la seva edat i les seves malalties, servia les parròquies de Bellprat i Fiol, així com la residència d'ancians Pare Vilaseca; i ho va fer fins al darrer moment. En la seva llarga i complicada malaltia o malalties, no va deixar mai de voler tornar a servir en el ministeri sacerdotal que li fou donat; no pas per al servei propi sinó per al servei dels altres.

Per això el nostre cor sent la tristesa pròpia de saber que un treballador de la vinya del Senyor ens ha deixat, quan són tantes les tasques que hi ha a desenvolupar en aquesta vinya i són tan pocs els treballadors. Però és també present en els nostres cors la tristesa perquè un amic, una persona que estimàvem i que ens estimava, ens ha deixat. Tristesa, però, que, amb la mirada pròpia de la nostra fe cristiana, es transforma en el goig que neix de l'esperança i que el món sense fe en Crist no podrà entendre mai.

Ens adonem de com són els cristians? On s'ha fet present la mort, nosaltres parlem de vida; on sembla que hi ha foscor, encenem un ciri lluminós, símbol del Crist Ressuscitat; on hi ha tristesa, parlem de joia profunda. I és que els cristians som així: en la mort d'una persona estimada celebrem Crist, escoltem la paraula que parla de Crist, celebrant el seu memorial; el memorial de la seva passió i mort, en el qual es fa present Crist, realment viu enmig nostre i donant-se per nosaltres, perquè en ell tots tinguem vida.

En la mort d'un cristià nosaltres recordem el seu baptisme, perquè, com ens ha dit sant Pau: El baptisme és l'inici de la vida nova. Mn. Josep Maria Grau va ser incorporat

a la vida de fe en el si de l'Església catòlica, portat pel seus pares a la font baptismal, en la seva parròquia natal de Sant Andreu de Gurb. Aquesta gràcia rebuda i el testimoniatge de fe en la família i en la parròquia van fer sorgir la resposta generosa a la crida del Senyor per a esdevenir sacerdot de Crist al servei dels germans.

De fet, la gràcia del baptisme ens incorpora a la vida de Crist, ens porta a viure el do rebut en la resposta a la santetat de vida. La vida nova del qui reneix pel baptisme pren, amb el do de l'Esperit Sant, en la mesura de cada un i per a la construcció de la comunitat cristiana, la fesomia de la diversitat de vocacions i ministeris. El Senyor compta amb la nostra resposta generosa a fi que es manifesti en l'Església per a la glòria de Déu, la santetat de vida i la missió evangelitzadora. Per això és bo que, en aquests moments en què celebrem les exèquies d'un sacerdot, adrecem la nostra pregaria confiada perquè el Senyor ens faci el do de les vocacions sacerdotals, que tant necessitem, a fi que totes les parròquies i comunitats tinguin els pastors suficients per tal que alimentin el Poble de Déu amb la Paraula i el sagraments; que no li manqui mai la celebració de l'Eucaristia i el ministeri de la reconciliació, que el Senyor va encomanar als seus Apòstols. La mort d'un sacerdot és un moment de gràcia per a presentar al Senyor la nostra intenció. Que el Senyor tingui pietat de la nostra diòcesi i de les nostres parròquies i ens faci el do dels pastors que facin present l'únic i veritable bon Pastor.

En l'evangeli hem escoltat les benaurances. I, tot escoltant-les, neix en els nostres cors una pau que prové de veure que Jesús és el realment benaurat; en ell s'acompleix del tot el que ell mateix ens ensenya. Però neix, al mateix temps, la humilitat de veure quant ens falta encara per a viure el que Jesús ens ensenya, quant ens manca per a aconseguir l'autèntica felicitat: ser pobres, sofrir, plorar, tenir fam i set de justícia, ser misericordiosos, nets de cor, ser artesans de pau, ser perseguits per Crist. De fet, l'espiritualitat pròpia dels sacerdots de Crist ha de ser viure els consells evangèlics i regular la nostra vida amb les benaurances.

L'ideal del sacerdot és el mateix Crist; ell és el nostre model i exemple, el nostre mestre i el nostre guia. Ell és el centre i el tot del nostre cor; d'ell hem de ser transparència enmig de l'Església i del món. Que ningú no vegi en nosaltres res més que uns servidors de Crist! El nostre germà, mossèn Josep Maria, ha lluitat per ser fidel. És això el que avui nosaltres presentem a Crist, Jutge etern. Ell coneix com ningú

el que hi ha en el més secret de cada cor. Deia sant Joan de la Creu: «Al vespre de la nostra vida serem judicats per l'amor.» El qui és el Jutge dels vius i dels morts és també el Jutge Misericordiós. És la misericòrdia divina la que implorem avui, aquí i ara, per al nostre germà, Mn. Josep Maria Grau. Que el Senyor usi de misericòrdia amb ell i el purifiqui de totes las mancances i imperfeccions que poguessin restar en el seu cor, a fi que pugui gaudir, ja ara, de la mirada del qui és el Rostre de la Misericòrdia del Pare.

Encomanem el nostre germà, Mn. Josep Maria Grau i Pujols, a la intercessió de Santa Maria, Mare de Déu. A ella es va encomanar en el seu pelegrinatge per aquest món; que ara, en el moment de la seva mort, li sigui Mare de Misericòrdia. En el dolor i l'esperança preguem pel nostre germà, perquè rebí la corona dels qui han estat servents prudents i fidels de Crist, a qui sigui donat tot honor i tota glòria pels segles dels segles. Amén.

ENTERRAMENT - MN. JOSEP ROVIRA TENAS

Sant Domènec - Vic, 30-1-2017

Rm 8,14-23 // Mt 11,25-30

En el mateix temple on fou batejat el nostre estimat germà, Mn. Josep Rovira Tenas, celebrem la seva missa exequial, tot pregant pel seu etern descans. Des del seu baptisme a les seves exèquies han passat més de cent un anys. El Senyor li ha concedit una llarga i fecunda vida, tota ella impregnada de la fe cristiana que, en la font baptismal d'aquesta església parroquial de Sant Domènec, li fou donada. La vida de fill de Déu, acompanyada del testimoniatge dels seus pares, va fructificar en la vocació al sacerdoti, en els anys de la seva joventut; anys no pas fàcils. I, de fet, hagué de ser ordenat prevere fora de la diòcesi, perquè la llibertat religiosa hi havia estat suprimida per odi a la fe cristiana. Mn. Josep Rovira Tenas fou sempre un home amb esperit inquiet, obert als temps nous, cercador de noves vies per a portar el missatge de la fe cristiana als homes en la seva situació real. Tot això, però, viscut sempre des d'una fe en Crist ben fonamentada en la fe de l'Església. Els temps de la seva joventut i maduresa no foren pas fàcils, però el Senyor li va concedir una llarga ancianitat, talment com el vi bo, que amb el temps manifesta encara més la seva qualitat, i, perquè no, n'adquireix més encara.

Com a bisbe d'aquesta diòcesi, el Senyor m'ha concedit el do de poder compartir amb ell estones llargues de visita, tant a Sant Miquel de Balenyà com, encara més, en la seva estada a la residència de les Josefines de Vic. I sempre vaig veure en ell dues realitats per a mi fonamentals en tota vida autènticament humana i cristiana. Mossèn Josep era un home que estava en mans de Déu i que vivia amb pau en el seu cor.

Sant Pau en el fragment de la carta als cristians de Roma que hem escoltat ens ha parlat de l'obra de l'Esperit Sant en el cor dels qui creuen en Jesús. Amb la força de l'amor de l'Esperit, nosaltres podem dir amb tota veritat Pare al nostre Déu. I no solament ho podem dir, sinó que l'acció de l'Esperit Sant en els nostres cors ens dóna, al mateix temps, la confiança en Déu, del qual sabem que és pare. Com ha dit sant Pau: *Tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu*. Per la fe sabem que Déu és el nostre pare i nosaltres som fills seus. Aquesta realitat tan senzilla és la pedra fonamental sobre la qual s'edifica la vida del qui creu en Jesús. La vida pren un nou sentit, s'omple de llum. Que n'és, de diferent, una vida amb fe o sense fe! El testimoniatge de Mn. Rovira Tenas era el d'un home de fe que, en el darrer recorregut de la seva vida, quan ja les forces eren minses i la vista molt afeblida, experimentava el que ens ha dit l'apòstol Pau: *Gemeguem igualment dins nostre, esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit*. Però, a l'instant, afirmava la seva confiança de saber que estava en mans del Pare. En el seu cor sofria, però el seu sofriment era amarat de la pau que dóna la confiança en Déu. La vida és un do de Déu; i ell mateix, per la mort i resurrecció del seu Fill, ens ha fet la promesa de la immortalitat, la promesa de la vida per sempre en l'eternitat. És l'Esperit Sant el qui en el nostre cor ens dóna la certesa de l'esperança de l'eternitat promesa. No és pas fruit de la nostra experiència ni del nostre raciocini, és un do de Déu per al qui creu en Jesús. L'Esperit ja ens fa tastar en el nostre cor les primícies de la vida eterna, com el mateix sant Pau expressa en un altre lloc: *Com diu l'Escriptura: «Cap ull no ha vist mai, ni cap orella no ha sentit, ni el cor de l'home somia allò que Déu té preparat per als qui l'estimen.» A nosaltres, però, Déu ens ho ha revelat per mitjà de l'Esperit, ja que l'Esperit tot ho penetra, fins al més profund de Déu* (1Co 2,9-10).

La fe en l'amor de Déu obre la porta de l'esperança. La mort per al creient no és un mur infranquejable, sinó una porta oberta a l'esperança. Aquesta és la pau en el cor del creient. Mn. Josep Rovira Tenas manifestava aquesta pau en el seu cor. En les darreres visites que li vaig fer li preguntava si tenia pau, i ell sempre em responia amb segure-

tat que sí, que tenia pau. I així és; en aquesta pau, do del Senyor, ha deixat aquest món. La pau en el cor d'una persona és el gran signe de la presència de Déu. Un cor que no té la pau que prové del Senyor es deixa portar per la buidor del que hi manca i desitja en el més pregon del seu cor i, per això, en el seu entorn, es converteix en una font de conflictes, de rivalitats, d'enveges. El qui ha rebut el do de la pau no pot fer res més que donar-la als seus germans, amb el perdó guaridor i alliberador, convertint-se en artesà de pau i escoltant en el seu cor aquella benaurança del Senyor: *Feliços els qui posen pau: Déu els reconeixerà com a fills* (Mt 5,9).

En l'evangeli hem escoltat com Jesús dona gràcies al Pare pels seus deixebles que, amb cor humil i senzill, l'han acollit a ell. Qui obre el cor a Jesús descobreix el Pare. I qui ha trobat el Pare té, al mateix temps, la revelació de qui és el Fill. Només el qui lluita per tal que el seu cor sigui humil i senzill podrà conèixer i estimar Jesús tota la seva vida. Sóc testimoni del cor de Mn. Rovira Tenas en el seu desig de conèixer i estimar Jesús, tant en la lectura com en la pregària. La pau en el seu cor tenia la seva font en Jesús, conegut i estimat; Jesús és el tot del cor que es desitja compartir amb tots els germans, perquè ells també tinguin la mateixa i única font de pau.

Avui el nostre presbiteri diocesà acomiada el qui era el degà dels seus preveres, tant en l'edat, cent un anys, com en els anys de sacerdoci ministerial, setanta-nou. I com a família que té en el presbiteri diocesà, format per tots els preveres i presidit pel bisbe, la seva expressió de comunió i fraternitat, expressa el seu dolor per la pèrdua del germà gran i, al mateix temps, l'agraïment al Senyor per tota la seva vida lliurada al servei de Crist i de la seva Església. Però també hem de demanar al Senyor que tingui pietat de la nostra Església de Vic i ens faci el do de noves vocacions sacerdotals al servei de les nostres parròquies i comunitats. Ho dic manta vegada, però és bo que ho tinguem present: el moment de la mort d'un germà sacerdot és un moment de gràcia, confiant en la seva intercessió, per a demanar al Senyor aquest do tan necessari per a la nostra Església.

Vull també fer esment de l'estima que mossèn Josep tenia per la seva família, com parlava dels seus pares i germans, dels seus nebots i familiars. I també vull fer present l'estima i cura que sempre tota la família, i en particular la seva cosina, la Montserrat, heu tingut per ell, acompanyant-lo, ajudant-lo i, sobretot, estimant-lo. Déu us ho ben pagarà i la intercessió de mossèn Josep també us acompanyarà sempre.

Accepteu el meu jou, feu-vos deixebles meus, que jo sóc benèvol i humil de cor i trobareu el repòs que tant desitjàveu, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. Mn. Josep Rovira Tenas desitjava el repòs, merescut després d'una llarga i intensa vida de sacerdot de Crist. Nosaltres avui preguem per ell, perquè el Senyor usi de misericòrdia amb ell, el purifiqui de totes les mancances que en la seva vida hagi pogut tenir, i li faci el do del repòs etern, entrant en el goig dels qui en aquesta vida han lluitat per servir i estimar Jesús, en el servei i l'amor dels germans. L'encomanem a la intercessió maternal de Maria, Mare de l'Església, que sigui per a ell Mare de Misericòrdia i el porti per la seva mà al qui és jutge d'amor i de misericòrdia, Jesús, Fill etern del Pare, vencedor del pecat i de la mort, que viu i regna pels segles dels segles. Amén.

ACCIÓ DE GRÀCIES PELS CINQUANTA ANYS DE LES HOSPITALITATS DE LA MARE DE DÉU DE LURDES DE LES DIÒCESIS DE VIC I DE SOLSONA

Catedral de Sant Pere - Vic, 5-2-2017

Fou a la primavera de l'any 1968 quan fidels de les diòcesis de Vic i de Solsona varen pelegrinar a Lurdes de França, per primera vegada, constituïts en les Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes de les seves respectives diòcesis. I avui tots nosaltres, malalts i hospitalaris, encapçalats pels vostres consiliaris diocesans, Mn. Joan Casas, de Vic, i Mn. Luis Ruiz, de Solsona; pels presidents de les Hospitalitats de Solsona i de Vic i pels delegats comarcals d'Osona-Ripollès, Bages i Anoia; com deia, tots nosaltres volem donar avui gràcies al Senyor pel bé immens que l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes ha fet, fa i farà, tant als malalts com als qui formen part d'aquestes institucions. L'Hospitalitat porta en el seu si una gran vocació i una gran realitat: ser una gran família. I, ben mirat, ¿què és si no l'Hospitalitat que ens porta sempre a mirar Maria, la mare de família en la llar de Natzaret, la Mare de l'Església? Sí, els membres de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes som una gran família, en la qual la mestressa de la nostra llar és Maria, la mare del Fill de Déu, la Immaculada, la sempre verge, la Tota Santa, l'esposa de Josep, l'home cast i fidel, just i bo, custodi dels misteris de la virginitat de la seva esposa i, sobretot, del misteri del Fill de Déu fet home en les entranyes virginals de Maria.

Pel febrer de l'any 1858, la benaurada Verge Maria, al poble de Lurdes, vora el riu Gave, es va aparèixer a Bernadeta Soubirous, una noia senzilla, d'una família caiguda en

la pobresa extrema, però que, des de la senzillesa i la pobresa, vivia una fe fonda i sincera. Maria, en les seves aparicions, anava vestida de blanc, amb un cinyell blau i tenia, damunt de cada peu, una rosa groga, del mateix color que el rosari que duia a les mans. La Mare de Déu no sols es va aparèixer a santa Bernadeta, sinó que resava amb ella i, tot parlant-li, li va demanar que allí es fes una capella, i que es vingués a aquest lloc en processó i que fes oració i penitència, i que begués aigua i es rentés. Aquella senyora, com l'anomenava la Bernadeta, li va manifestar qui era ella; i ho va fer tot parlant en la llengua occitana pròpia dels habitants d'aquella vall pirenenca: «Yo soy era Immaculada Concepciou.»

Aquests fets ocorreguts fa més de cent cinquanta anys són en l'origen de les nostres Hospitalitats de la Mare de Déu de Lurdes. L'objectiu d'aquestes és pelegrinar amb malalts, persones discapacitades i ancians, a fi que tots, pelegrins i malalts, personal de servei i d'administració, metges i infermeres, preveres i bisbes, puguem viure, al redós de la Verge Maria, el missatge i l'experiència del servei i la pregària, de l'alegria i del perdó, de l'amistat i el treball; i, tot això, mirant Maria, que sempre ens diu el mateix, assenyalant el seu Fill, Jesús: (Jn 2,5).

El nostre agraïment a Déu pels cinquanta anys de les nostres Hospitalitats diocesanes pren avui la forma de la pregària. Preguem per tots els qui les iniciaren, per tots els qui al llarg dels cinquanta anys ho han fet possible. Preguem per tots els qui han participat una o moltes vegades en el pelegrinatge. Per a tots demanem l'abundosa misericòrdia del nostre Déu. Perquè, com deia santa Teresa de Jesús, el Senyor no es deixa guanyar per ningú en generositat. Estiguem-ne certs: el qui s'ha donat amb generositat a Déu i als germans rebrà el cent per u.

Per això, és aquest un moment propici per a recordar, per a passar pel cor, tantes i tantes bones vivències, trobaments, alegries, llàgrimes de felicitat, pau al cor, que el Senyor ens ha concedit per mitjà de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes. I molt especialment a la gruta de Massabielle. – Us convido a posar-nos espiritualment allí, a la gruta. – Passeu pel cor aquells moments de trobament amb Déu, de pau i joia profunda. Vull solament, com un exemple, fer present el que un de vosaltres ha expressat en un mitjà de comunicació. És una frase del qui arriba a la gruta amb el sofriment en el cor per tantes coses que no s'acaben d'entendre, però, diu textualment: «Va semblar que ressuscitava mirant la Verge; se'm va obrir una nova vida.» Sí, així és: el qui es

troba amb el misteri de Crist troba un nou horitzó en la vida, troba la direcció decisiva (cf. Benet XVI, DCE, 1). Aquest és el do de Déu, per intercessió de la Mare de Déu de Lurdes, que rep una persona de manera gratuïta i immerescuda; sols hem de demanar la humilitat i la senzillesa dels pobres i dels nens, a fi que el nostre cor sigui obert a rebre l'amor misericordiós de Déu que ens allibera del pecat, de la tristesa, del buit interior, de l'aïllament (cf. Francesc, EG, 1).

Cinquanta anys és el que celebrem; però la vocació de les nostres Hospitalitats diocesanes és la de continuar servint i estimant en tot, especialment els malalts, discapacitats i ancians. I aquest és el nostre repte en aquests moments, com ho ha estat sempre: descobrir que la font del nostre amor i del nostre servei no som pas nosaltres mateixos. El mateix que aquella font que brolla a la gruta de Lurdes i que pot assaciar tots els qui cerquen l'aigua i tots els qui volen rentar-se; així mateix la font de l'amor i del servei dels hospitalaris és Jesús mateix. Recordem aquell fet que ens narra l'evangelista Joan. Jesús acaba de morir, i un soldat, per assegurar-se que realment sigui mort, li traspasa el cor amb una llança i, ens diu l'evangelista, (19,34). Aquesta és la font inesgotable del veritable servei; el qui beu d'aquesta font mai no es cansa, mai no se cerca a ell mateix; serveix perquè estima i estima servint.

Hospitalaris i hospitalàries, no tingueu por d'obrir les portes del vostre cor a Crist! Ell no pren res! Ell ens dóna tot el que és essencial per a viure amb profunditat, per a trobar el sentit a la vida! Jesús ens ofereix aquelles realitats que ni es compren ni es venen, és a dir, la veritat i l'amor. Però ell solament ens les pot donar si li obrim el cor. No perdeu mai l'arrel que fa cinquanta anys uns altres, amb treball i esperança, varen posar. Viviu l'alegria de ser hospitalaris i contagieu a més i més persones aquesta «malaltia» de l'amor i el servei desinteressat, sense esperar mai de rescabalar-se.

En el nostre món, massa sovint, s'avalua una persona solament segons els criteris de presència en els mitjans de comunicació, i, per això, molts s'esforcen per tenir cura de la seva imatge. Vosaltres no heu de ser mai així. Tingueu cura de la Mare de Déu, que ella tindrà cura de vosaltres. Tingueu cura dels malalts, discapacitats i ancians, que Jesús mateix, ell que va dir que en el pobre i el malalt ell hi era, tindrà cura de vosaltres. En vosaltres es farà realitat el que ens ha dit el profeta Isaïes: *Llavors esclatarà en la teva vida una llum com la del matí*. Hospitalitat de la Mare de Déu de Lurdes, sigues amb la teva vida i les teves obres el que Jesús diu als seus deixebles: *Vosaltres*

sou la sal de la terra i la llum del món. I així, els qui vegin el bé que heu obrat glorificaran el vostre pare del cel.

Ens encomanem a la Mare de Déu de Lurdes, que ella ens sigui la guia en el nostre camí com a cristians, com a membres de l'Hospitalitat, enmig de les nostres famílies i de la societat. Que no amaguem mai la llum i la sal que hem rebut de Jesucrist! Santa Maria, verge i mare, ensenyeu-nos a estimar més i més els malalts i els febles, ensenyeu-nos a pregar, ajudeu-nos a ser cristians de veritat. Sigueu-nos, Mare, com un riu d'aigua fresca que renovi el nostre cor i ens faci bons testimonis de Jesús. Així sigui.

VISITA PASTORAL A SANTA MARIA DE CAMPS

Església parroquial de Santa Maria de Camps, 12-2-2017

Com deia el senyor rector aquesta parròquia hauria de ser la tercera visita pastoral, però és la segona. Hi havia una visita programada fa cinc anys, però com que Mn. Josep Capdevila estava malalt vam dir de fer-la quan estigués bé, perquè no veia convenient visitar la parròquia sense el rector. El temps ha passat, ell no s'ha recuperat i, finalment, la visita pastoral ha coincidit amb el canvi de rector. Us demano disculpes de no haver vingut en aquests deu anys passats.

Quina és la raó de ser d'una església, d'una parròquia, enmig del món, enmig d'aquestes cases? La mateixa paraula «parròquia» vol dir 'allò que està al costat de les cases, un temple en el qual tots els habitants del territori es troben per celebrar els misteris cristians. La primera raó és, doncs, que hi hagi un lloc en el qual els qui són creients en Déu puguin trobar-se i celebrar els misteris. Però hi ha una segona raó més profunda, que brolli d'aquest desig que hi ha en el cor de tota persona de buscar la voluntat de Déu; encara més, el desig que hi ha en el fons del cor de tota persona humana de buscar el bé i buscar la veritat, un desig que tots portem ben dins nostre.

Què és el bé, la bondat, la veritat...? Tots tenim experiència que quan fem el que és bo i el que és veritable tenim pau en el nostre cor, mentre que si fem el que no està bé estem inquietos i el cor no ens queda net. Hi ha, per tant, un desig de buscar la veritat i el bé. Però, com es pot arribar a trobar aquesta veritat i el que és bo? El profeta Baruc diu: *Que en som de feliços nosaltres, poble d'Israel!, que*

coneixem com hem d'agradar a Déu. El profeta fa la lloança del poble d'Israel, que té la Llei de Déu i, per això mateix, un jueu, un israelita, sap que complint aquesta Llei està en el camí de la Veritat i del Bé, un camí que porta a estar en pau amb Déu i amb els altres. Com nosaltres sabem prou bé, Déu va donar al poble d'Israel, per mitjà de Moisès a la muntanya del Sinaí, la Llei escrita en taules de pedra: els Deu Manaments. I complint-los el poble d'Israel complia la voluntat de Déu. També sabem –i així és– que tenim en el cor la realitat de la nostra consciència i d'aquella llei natural –que és igual als Deu Manaments– per la qual tota persona, creient o no creient, té impresa dins el cor aquella llei que li diu el que està bé i el que està malament.

En el fragment d'avui de l'Evangeli –el del Sermó de la Muntanya, que fa dos diumenges que llegim– Jesús s'asseu envoltat dels seus deixebles i es posa a ensenyar. Jesús apareix, per dir-ho així, com el nou Moisès, com el legislador que dóna una llei nova al seu poble. Però, quina és la novetat? Primer de tot, que no es tracta d'aquella muntanya del Sinaí, plena de trons i llamps, sinó que ara és Jesús qui, dolçament i vora el llac de Galilea, es posa a ensenyar la Llei; una Llei que resulta estranya per a qualsevol jueu perquè diu Jesús: *s'ha dit..., però jo us dic*, és a dir, Jesús apareix com aquell que es posa per damunt de la llei de Moisès.

Però, qui és aquest Jesús? Doncs, no és solament aquell que ha vingut a portar la Llei nova, la Llei de l'Evangeli, aquell que ensenya aquesta Llei com un nou Moisès, sinó que Jesús és encara més que Moisès: és el Fill de Déu; és aquell, per tant, que com és home com nosaltres i alhora Déu, que pot ensenyar-nos a caminar amb la pau al cor i a viure en la veritat i en l'amor; el qui pot ensenyar-nos el camí que ens porta la pau i la concòrdia; el camí que ens porta, també, cap a Déu i cap a la vida eterna.

Però, quina és aquesta Llei nova? Una Llei que Jesús no imposa. En l'Evangeli (és bonic de pensar-ho) no trobem, com en altres religions, un codi de comportament que reguli totes les qüestions, sinó que Jesús només parla de coses importants: avui del tema de la veritat, del tema de la relació amb els altres, del tema del matrimoni. Ell no és qui ve a carregar una nova llei damunt de la humanitat, sinó Aquell que ve a fer un Home nou en ell, és a dir, a fer aquella humanitat que Déu ha volgut lliure, però a la qual no podem arribar pel pecat, un pecat que ens deixa la mirada entenebrida, fa que el cor no ens funcioni bé i fa que ens costi molt

complir la Llei de Déu. Però Jesús és aquell que ve a fer que siguem homes nous. El qui creu en Jesús experimenta en el cor aquesta realitat de ser un home nou en ell i de tenir la força necessària per a complir la voluntat de Déu. Això Jesucrist ho ha fet per la seva Mort i Resurrecció, Ell s'ha fet home com nosaltres, ha mort en la Creu, ha ressuscitat i ha posat en els nostres cors la Llei nova de l'Evangelí, que és l'Esperit Sant.

L'Esperit de les Benaurances, l'esperit del Sermó de la Muntanya, és l'Esperit Sant. Què fa l'Esperit Sant en nosaltres? Ens dóna a conèixer, primer de tot, qui és Déu: Déu és el nostre Pare, és aquell que ens estima; Déu no és –com el Maligne intenta fer-nos veure– aquell que només té interès en ell mateix, sinó que és Aquell que ens estima del tot. Però encara més, l'Esperit Sant és aquell, també, que en cada moment de la nostra vida ens dóna a conèixer, amb la seva llum, el que Déu vol de nosaltres. El cristià no és l'home que només compleix normes, sinó aquell que en cada moment es pregunta: Què és el que Déu vol de mi en aquesta situació concreta que estic vivint ara (familiar, personal, social...); Què em demana el Senyor? L'Esperit Sant és aquell que amb la seva força m'il·lumina per a entendre què és el que el Senyor vol de mi i és, també, Aquell que em dóna la força necessària per a complir allò que Déu vol de nosaltres. Sant Pau, en la carta als Romans parla d'aquest tema i diu bellament: *No sé què em passa en el cor: el que vull fer no ho faig i allò que no vull fer ho faig*, aquesta és la seva contradicció. I diu: *Qui m'alliberarà d'aquesta realitat? Qui em donarà la llibertat per a complir el que vull i el que Déu vol?* Aleshores desenvolupa tot el capítol vuitè de la carta als Romans, preciós, on parla de l'Esperit Sant, és a dir, d'Aquell que fa possible que Pau i cada un de nosaltres puguem complir la voluntat de Déu.

Aquests som els cristians: no solament els qui sabem el que hem de fer (i això no sempre és fàcil), sinó els qui sabem el que Déu vol. Però ens cal preguntar-nos sempre: «Què és el que Déu vol de mi, ara i aquí?»

Però encara més, els cristians també som els qui ens alimentem de l'Eucaristia, de la Paraula de Déu, és a dir, de Crist mateix, perquè el nostre cor, ple de l'Esperit Sant, pugui complir, des de la nostra llibertat, la voluntat de Déu.

És un gran do poder tenir una parròquia, és un gran do que puguem celebrar els

misteris de Crist. És per això que podem exclamar –com el poble d’Israel– *Que en som, de feliços nosaltres, que podem conèixer el Crist, conèixer el Déu verdader, poder conèixer també la voluntat de Déu i rebre la força de l’Amor de Déu en els nostres cors per complir la seva voluntat!* Aquest és el gran do que Déu ens ha fet: el do de la fe en Crist, viscuda en el si de l’Església Catòlica.

Però tot això solament és possible si una persona descobreix qui és Crist. Quan parlo amb persones grans dels seus fills o dels seus néts i em diuen: «Han rebut bona catequesi i són bons, però no sabem què passa que no acaben de celebrar els misteris o de creure en Crist del tot...» M’agrada explicar-los que amb els seus fills i els seus néts passa com amb un cotxe que té un motor en el qual està tot perfectament, però que li falta la bugia que fa la guspira que encén el motor. Podem tenir el motor perfecte, però si falta aquella guspira el motor no s’encén. Quina és la guspira del «motor» del bon cristià? Que pugui escoltar en el seu cor la bona notícia, aquell primer anunci fonamental que el Papa expressa dient: «Crist t’estima, ha donat la vida per salvar-te i ara viu al teu costat, cada dia, per il·luminar-te, per enfortir-te, per alliberar-te.» Aquest és el cristià, el qui ha descobert que Crist ens estima del tot i que està al nostre costat cada dia. Això vol dir que els qui som cristians hem d’intentar redescobrir i encendre en el nostre cor, cada dia, la guspira que ens permet de viure la realitat fonamental de la fe cristina. I també, al mateix temps, hem de ser capaços d’anunciar aquesta veritat als altres, perquè també s’encengui en el seu cor la realitat de la nostra fe.

Donem gràcies a Déu pel do de la fe, pel do de nostre Senyor Jesucrist, el nostre legislador, el nostre jutge, el qui ens dona el seu Amor, el qui ens il·lumina, ens enforteix i ens allibera contínuament. I demanem també la intercessió de santa Maria, Mare de Déu i titular d’aquesta parròquia. Ella, Maria, Mare i Verge, atenta a la Paraula de Déu i també deixebila del Senyor, escoltant l’Evangeli i fidel sempre: en el peu de la Creu, en la Resurrecció i en la Pentecosta.

Que ella intercedeixi per tal que l’Esperit Sant es vessi sobre tots nosaltres, a fi que s’encengui el nostre cor amb el foc de l’Amor de Déu i perquè puguem portar-lo als nostres germans.

Així sigui.

BICENTENARI DEL NAIXEMENT DEL P. JOSEP XIFRÉ I MUSSACH, CMF

Temple del Pare Claret - Vic, 18-2-2017

Father Mathew Vattamattam, Superior General dels Missioners Claretians
P. Provincial,
Superior d'aquesta comunitat,
Pares i germans claretians,
Família claretiana.

La conmemoración del bicentenario del nacimiento del P. Josep Xifré Mussach se hace, en esta celebración eucarística, acción de gracias a Dios por el don de su vida y de su persona, así como oración de intercesión para que el espíritu misionero que se encendió, por obra del Espíritu, en el corazón de san Antonio María Claret y, con él, en el corazón del P. Josep Xifré y de miles y miles de hombres, en los casi ciento ochenta años de historia de los Misioneros Hijos del Inmaculado Corazón de María, no cese de arder en el corazón de la Iglesia, para gloria de Dios y bien de la humanidad.

Leyendo y escuchando la vida y la obra de este ilustre hijo de la ciudad de Vic, nacido en la humilde masía de Can Sibius el 19 de febrero de 1817, en una familia en la que la fe cristiana era el respirar cotidiano y la luz que daba sentido a la vida; un hombre que se dejó cautivar por Dios en el deseo de entregarse a los demás y que en su camino de donación se encontró con Mn. Antoni Maria Claret; leyendo y escuchando su vida, digo, uno entiende que el P. Josep Xifré fue el hombre que, en la hora oportuna, por providencia divina, realizó la voluntad de Dios para que la obra iniciada por san Antonio María Claret se desplegara en toda su potencialidad y se expandiese por los caminos de la misión. Lo que era semilla de mostaza, pequeña y casi insignificante, se hizo un arbusto, un árbol en el que muchos corazones encontraron las ramas para lanzarse a los grandes vuelos de la misión evangelizadora por todo el mundo. Basta solamente recordar este dato impresionante: la congregación claretiana, de doce miembros y una casa, la de Vic, en los casi cuarenta y dos años de su ministerio de superior general, pasó a mil setecientos setenta miembros profesos y sesenta casas.

Ciertamente que a una persona no se la puede juzgar por los «éxitos». Y estoy cierto de que el P. Josep Xifré no vivió estos datos como un éxito personal. Él sólo tenía una

cosa clara: vivir con fidelidad su «carrera de misionero», como él mismo se definió en una ocasión: «Mi profesión es de misionero y llevo ya en ella más de cuarenta años.» Pero sí que nosotros debemos dar gracias a Dios por él y por su obra. Casi podríamos y deberíamos llamar al P. Josep Xifré el «segundo fundador» de aquella «grande obra», que brotó del P. Claret. A la muerte del P. Esteve Sala, y al ser elegido el P. Xifré, él intuyó la gran verdad de la confianza en Dios y de lanzarse a la aventura misionera. Dios mismo hizo nacer en el corazón de Josep Xifré grandes deseos misioneros. Y Dios mismo bendijo la respuesta generosa, intrépida con frutos de vocaciones y misiones. Y siempre es así: Dios da a quien tiene grandes deseos. Deseos achicados llevan a frutos flacos. Deseos grandes llevan a grandes frutos. Pero deseos auténticos, deseos de verdad y de amor, deseos de la sola gloria de Dios y bien de los hombres, sabiendo que la gloria de Dios y el bien del hermano son inseparables. Deseos auténticos en los cuales el «yo» no tiene cabida. Josep Xifré fue un hombre fuerte, práctico, enérgico, capaz de crear conciencia común e ilusión en el trabajo y en los proyectos de todos. Pero, sobre todo, fue un hombre capaz de dejar sus intereses personales por el bien común, por la congregación, por la misión, por la Iglesia, por el bien de las personas concretas, tanto de los miembros de la congregación, de los misioneros, como de las personas de las misiones encomendadas.

Queridos claretianos, me place profundamente que celebréis el bicentenario del P. Josep Xifré en la ciudad de Vic. Sé que tenéis como opción fundamental de vuestra congregación no perder vuestra raíz, que tiene en esta tierra su *humus*, en el cual germinó. Quien no ama su pasado no tiene futuro. Haciendo memoria de los que os han precedido, no solamente mostráis que sois personas de corazón agradecido, sino que también manifestáis que os queréis mantener fieles en el carisma misionero y universal de vuestro fundador san Antonio María Claret, dando respuesta en el hoy concreto a la misión evangelizadora, con los retos y desafíos propios de nuestro tiempo. Leemos en el profeta Isaías: *Considerad la roca de donde fuisteis tallados, la cantera de donde fuisteis sacados* (51,1). La roca es el P. Claret, la cantera son aquellos hombres de la tierra de Vic: Esteve Sala, Josep Xifré, Jaume Clotet, Manuel Vilaró, Domènec Fàbregas. Hoy consideramos al P. Xifré, pero en él también agradecemos a todos los que en la larga historia de la congregación han aportado lo mejor de sí mismos para el bien de todos. Quiero hacer presentes a los misioneros claretianos mártires que con su sangre dieron el testimonio más grande de amor a Cristo y son el fruto más precioso de vida y de misión.

La lección que de todos ellos podemos aprender es aquella verdad que, no por ser evidente, no siempre está tan clara: no puede haber evangelización sin evangelizadores; no puede haber misión sin misioneros. Esto es lo que entendió y vivió el P. Josep Xifré y tantos y tantos misioneros claretianos. Nuestro mundo del siglo XXI necesita, como el de los siglos XIX y XX, la misión evangelizadora, para que los hombres y mujeres encuentren la alegría del evangelio. Como nos enseña el papa Francisco: «El gran riesgo del mundo actual... es una tristeza individualista, que brota del corazón cómodo y avaro, de la búsqueda enfermiza de placeres superficiales, de la conciencia aislada; pero la alegría del evangelio llena el corazón y la vida entera de los que se encuentran con Jesús. Quienes se dejan salvar por él son liberados del pecado, de la tristeza, del vacío interior, del aislamiento. Con Jesucristo siempre nace y renace la alegría» (cf. EG, 1).

Y, ¿cómo han de ser los evangelizadores, los misioneros, que nuestro mundo necesita? Nos responde el papa Francisco: «Evangelizadores con Espíritu..., evangelizadores que se abren sin temor a la acción del Espíritu Santo. Evangelizadores que oran y trabajan. Desde el punto de vista de la evangelización, no sirven ni las propuestas místicas sin un fuerte compromiso social y misionero, ni los discursos y praxis sociales y pastorales sin una espiritualidad que transforme el corazón» (EG, 261- 262). Y esto mismo enseñaba el P. Xifré: «El deseo de hacer el bien ha de ser moderado. No deben ni pueden emprender trabajos superiores a sus fuerzas, ni trabajar más horas de las que las fuerzas pueden sostener, sea cual fuere la necesidad. Jamás dejen el Oficio divino ni la meditación, sea cual sea la costumbre, la autorización o la necesidad. Estas dos cosas son el alimento del alma del que jamás se debe ni puede prescindir en nuestra Congregación.»

El P. Josep Xifré Mussach en su último despido nos decía: «Mi muy querida Congregación: Te he amado cuánto he podido hasta el fin, y no te olvidaré en la eternidad. He vivido exclusivamente para Ti, sin perdonar sacrificios ni peligros.» Que éste sea el don que el Señor os dé, claretianos, un amor auténtico y fiel a la congregación en la que vivís vuestra entrega a Dios y a los hermanos en el seno de la Iglesia Católica. Que como el P. Xifré tengáis un corazón lleno de amor a Jesucristo, «fijos en él vuestros ojos, vuestra atención, vuestro corazón». Y que siempre descubráis en Jesús la fuente de la misión, como nos enseña el Santo Padre: «Si somos misioneros, es ante todo porque Jesús nos ha dicho: *La gloria de mi Padre consiste en que deis fruto abundante* (Jn 15,8). Más allá de que nos convenga o no, nos interese o no, nos sirva o no, más allá de

los límites pequeños de nuestros deseos, nuestra comprensión y nuestras motivaciones, evangelizamos para la mayor gloria del Padre que nos ama» (EG, 267).

El P. Josep Xifré era un enamorado del Corazón de María y enseñaba: «En todos vuestros apuros, congojas, desolaciones de espíritu; acudid a aquel Corazón purísimo, santísimo, amabilísimo, generosísimo y siempre pronto a compadecerse y socorrer a los que, portándose como verdaderos hijos, le invocan con fervor y confianza.» A María, pues, en el bicentenario del nacimiento de P. Xifré, encomendamos la Congregación claretiana y la gran familia claretiana en su presencia misionera en todo el mundo. Así sea.

ENTERRAMENT DE MN. PERE CASAS I FONT

Catedral de Sant Pere – Vic, 28-2-2017

Rm 8, 31b-35.37-39 // Mt 25, 1-13

Avui la nostra diòcesi, a punt d'iniciar el camí de la santa Quaresma, que ens portarà a viure amb més intensitat la Pasqua de nostre Senyor Jesucrist, celebra les exèquies del nostre germà, Mn. Pere Casas i Font, sacerdot del nostre presbiteri diocesà i membre del capítol d'aquesta catedral de Sant Pere de la ciutat de Vic. Podríem dir que Mn. Pere Casas se'ns ha avançat a la celebració de la Pasqua, ja que ha estat cridat a participar de la Pasqua eterna, de les noccs eternes de Déu amb la humanitat. Aquesta és la nostra mirada d'esperança: ha deixat aquest món per anar a trobar-se amb el Pare. La mort no és la darrera etapa en el camí de la vida, com una estació de terme. Sabem, perquè així ens ho diu la nostra fe, que la mort és una porta oberta a l'esperança. I la nostra esperança té una substància: creure en l'Amor; no en un amor qualsevol, sinó en l'amor amb majúscula, l'amor de Déu. Però encara més, nosaltres creiem que Déu és amor, amor misericordiós.

Aquesta paraula d'esperança, de fe en l'amor, ha ressonat de manera clara en la primera lectura de la carta als cristians de Roma. Sant Pau, després de recordar-nos que en el cor del creient en Jesús actua l'Esperit Sant, que ens fa experimentar la llibertat dels fills de Déu, amb l'esperança en la vida eterna i en la resurrecció dels nostres cossos mortals, expressa la certesa de l'amor de Déu davant de tota prova. No hi ha res que pugui *allunyar-nos de l'amor de Déu, que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat*

com ens estima. Ni la mateixa mort, la qual, sense la fe, és com un mur infranquejable i sembla que tingui la darrera paraula. Però, amb la fe, la mateixa mort s'omple d'una llum pròpia que neix del Crist mort i ressuscitat.

I aquesta certesa de l'amor de Déu, en el moment de la mort del nostre germà, mossèn Pere, ens omple de pau. Certament que ell se n'ha anat massa ràpid. També és cert que la malaltia l'anava afeblint més i més. Però sempre volem que els qui estimem visquin una mica més. Ens costa d'acceptar que deixin de caminar amb nosaltres per aquest món. Ara nosaltres, tot i el dolor, preguem amb ell amb esperança. L'esperança que neix de la certesa de l'amor misericordiós de Déu. És bo que ressonin altra vegada les paraules de sant Pau que hem escoltat: *Si tenim Déu a favor nostre, ¿qui tindrem en contra?... Qui es presentarà per acusar els elegits de Déu? És Déu qui els declara innocents. Qui gosarà condemnar-los? Jesucrist, el qui va morir, més encara, el qui va ressuscitar, és el qui està a la dreta de Déu intercedint per nosaltres.* Sí, germans, aquest Déu que està a favor nostre, que no vol condemnar, sinó salvar; aquest Déu que escolta la pregària d'intercessió del seu Fill, que li presenta la seva sang vessada per la salvació de la humanitat, a favor de tots nosaltres; sí, aquest és el Déu, Pare de nostre Senyor Jesucrist, en qui sempre cregué, esperà i estimà el nostre germà, Mn. Pere Casas. I avui, en la missa exequial que oferim pel seu etern descans, nosaltres invoquem tota la força d'amor i de perdó de la misericòrdia del nostre Déu a favor d'ell, per tal que, usant de la seva misericòrdia, el Senyor el purifiqui de totes les seves mancances i febleses, que com a fet de terra, com tots nosaltres, podrien encara restar en el seu cor, i així pugui entrar ja ara a les estances de la vida eterna, prop de Déu i de tots els sants i d'aquells que ell va estimar i que ja l'han precedit, els seus pares i familiars.

Vetlleu, doncs, perquè no sabeu ni el dia ni la hora, ens ha dit Jesús en l'evangeli que ens ha estat proclamat. Sabem que la mort és certa, però sempre en hora incerta. La saviesa cristiana ens fa mirar la mort sense por. Sabem que estem en les mans del Pare i el moment de la mort és el de la trobada, l'abraçada amb el Pare que ens vol amb ell en l'eternitat de la vida, on gaudirem de la felicitat eterna, de l'etern moment ple de l'amor i de la veritat, en què Déu serà tot per a tots. Però, al mateix temps, la saviesa cristiana ens ensenya que sempre hem d'estar preparats. Hem escoltat avui la paràbola de les deu noies prudentes i les deu desassenyades. Unes, les prudentes, es van proveir de l'oli per a rebre al nuvi a la festa de noces. Les desassenyades sabien que

el nuvi arribaria i que feia falta l'oli per a encendre els llums, però no se'n van proveir. La lliçó és clara: per a rebre el nuvi hem d'estar sempre preparats.

I quin és aquest oli del qual ens hem de proveir? Certament la fe que actua per la caritat. La confiança en Déu i l'amor als germans és l'oli que mai no pot mancar en el cor del creient. Avui nosaltres preguem pel nostre germà amb un cor ple de confiança en Déu, i amb un cor ple d'amor al nostre germà, mossèn Pere. És això el que ell avui necessita de nosaltres. Però també avui presentem al Senyor la torxa encesa de la vida del nostre germà, que sempre cregué en Jesús i que en els seixanta-un anys de sacerdocí, servint i estimant els seus germans, portava l'oli de la caritat i la fe per a encendre la torxa per a rebre el nuvi. Molts han estat els ministeris i serveis que mossèn Pere va fer en la seva vida sacerdotal. Sempre amb dedicació i amb el desig que els homes poguessin trobar el camí de la fe en el servei generós als germans. Vull fer present com va servir fins al final. Fou el setembre passat quan va deixar el servei de rector de les parròquies de Santa Eulàlia de Riuprimer i de Sant Quirze i Santa Julita de Muntanyola. I, tot i això, va continuar ajudant i servint aquestes parròquies, mentre va poder i fins que la malaltia ho va fer impossible. El recordo ben content del seu servei, i també tinc present com els fidels d'aquestes parròquies estàveu contents d'ell i del seu servei. No hi ha cap engruna d'amor i de servei, de perdó i de pau que es perdi als ulls i al cor de Déu. Són l'oli que crema en la torxa encesa per a entrar a la festa de les noces eternes.

La nostra pregària s'adreça a Déu pel nostre germà que serví i estimà aquesta Església de Vic. Però també la nostra oració s'ha d'adreçar a Déu perquè tingui pietat d'aquesta nostra diòcesi i ens doni pastors bons i sol·lícits, com Mn. Pere Casas, per a anunciar la Paraula de Déu i partir el Pa de l'Eucaristia als seus germans. Sacerdots que estimin Déu i els germans, que estimin la terra i la seva gent, que es donin sense esperar de rescabalar-se. No som sols en la pregària. Sabem que sempre els sants, els nostres germans que són davant Déu, preguen amb nosaltres. Vull fer present el patró de la nostra ciutat de Vic, sant Miquel dels Sants. Mossèn Pere celebrava la missa de cada dia a la casa natal de sant Miquel, juntament amb les germanes Serventes del Sagrat Cor de Jesús que en tenen cura. I, cada any, en la seva festa, ell era l'encarregat de donar a venerar la relíquia del sant en la capella de la casa natal. Que sant Miquel, doncs, ell que estima aquesta ciutat i aquesta diòcesi, ell que va tenir el do d'intercanviar el cor amb Jesús, talment sant Pau que deia: *La vida que ara visc ja no és la meua; és Crist*

qui viu en mi (Ga 2,20); que sant Miquel dels Sants, doncs, sigui intercessor de Mn. Pere Casas, ara en el moment de la mort com ho fou en la seva vida. Germans estimats, que el nostre cor s'assereni; que en el nostre cor neixi la certesa, que brolla de la confiança en la misericòrdia divina, que el nostre germà, Mn. Pere Casas i Font no ha mort per sempre, sinó que ha estat cridat a la vida. I tinguem també l'esperança que ha rebut el premi dels qui han estat servidors prudents i fidels. Que sant Pere, a qui tenia per patró i a qui servia en aquesta catedral que el té per titular, li obri les portes del cel, on pugui gaudir de la visió de la veritat i l'amor de Déu, amb companyia de santa Maria, Mare de Déu i de tots els sants i els àngels. Amén. Amén.